ΕΤΟΣ Α' ΓΡΑΦΕΙΑ ΑΡΙΘ. 14
17-Ὁδὸς Σολωμοῦ-17

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουλίου 1902.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΡΓΙΑ

ΕΚΕΙ πέραν εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως ποῦ ἀρχίζει ὁ μεγάλος κεντρικὸς δρόμος, ὅστις φέρει εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἰς τὸ νεκροταφεῖον, πλησίον τοῦ μικροῦ γεφυρίου καὶ λίγο πέρα πέρα ἀπὸ τὸ φυλακεῖον ὅπου μένουν, οὐχὶ πάντοτε, δύο ἢ τρεῖς χωροφύλακες. κάτω ἀπὸ τὰ πλατύσκια δένδρα βλέπει ὁ διαβάτης καθημερινῶς παρατεταγμένους ἀρκετοὺς ἀποκλήρους τῆς τύχης ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, χωλοὺς, κωφοὺς, τυφλοὺς καὶ γέροντας ἀνικάνους πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, οἱ ὁποῖοι κάθηνται ἐκεῖ τείνοντες πρὸς πάντα διερχόμενον τὴν χεῖρα ὅπως ζητήσωσι τὴν ἐλεημοσύνην των.

Κάθε ἕνας ἔχει ὡρισμένον τὸν τόπον τὸν ὁποῖον καταλαμβάνει λίαν πρωΐ καὶ τὸν ὁποῖον ἀφίνει μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶνε κάπως προσοδοφόρον διὰ τοὺς τοιούτου εἴδους *ἐπαγγελματίας*, ἐπειδὴ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπικρατεῖ ζωηρὰ κίνησις, διότι ὁ δρόμος αὐτὸς εἶνε ἡ κυριωτέρα ἀρτηρία τῆς πόλεως Ζακύνθου διὰ τὴν συγκοινωνίαν μετὰ τῆς ἐξοχῆς. Ἀπ' ἐκεῖ, μόλις ἀρχίσῃ νὰ ὑποφώσκῃ ἡ ἡμέρα θὰ διαβῇ ὁ ἐκ τῆς ἐξοχῆς ἐρχόμενος εἰς τὴν πόλιν δι' ὑποθέσεις του χωρικὸς, μὲ τὸ φορτωμένον κάρρον ἢ τὸ τετράποδόν του κομίζων εἰς τὴν πόλιν ὅπως πωλήσῃ τὰ προϊόντα του, ἢ φέρων τὸ ἄρρωστον του παιδὶ εἰς τοὺς ἰατροὺς καθὼς ἐκεῖθεν θὰ διέλθῃ ἐφ' ἁμάξης καὶ ὁ κτηματίας μεταβαίνων πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν κτημάτων του, ὁ ξένος πρὸς διασκέδασιν, αἱ οἰκογένειαι πρὸς ἐξο-

χικὸν περίπατον, αἱ κηδεῖαι, τὰ μνημόσυνα καὶ ὅλοι οἱ λυπημένοι οἱ ὁποῖοι πάντοτε θ' ἀφήσουν εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀρκετὰ νομίσματα. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν μαζὶ μὲ τὸ σφύριγμα τοῦ ἀνέμου τὸν χειμῶνα εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων καὶ μὲ τὸ τερέτισμα τῶν πτηνῶν τὸ καλοκαῖρι συναναμίγνυται ἡ συναυλία τῶν ἐπαιτῶν τούτων οἱ ὁποῖοι μὲ προτεταμένας χεῖρας παρακαλοῦν, εὔχονται, μακαρίζουν, ὅπως προκαλέσουν τὸ ρίψιμον καμμιᾶς πεντάρας. Κάθε στιγμὴν εἶνε ἕτοιμοι νὰ χύσουν δάκρυα καὶ ἔχουν ἐκμάθη ὅλας τὰς εὐχὰς καὶ τὰς παρακλήσεις τὰς ὁποίας προφέρουν μὲ ἕναν ἰδιαίτερον ἔρρινον μουσικὸν τόνον. Αἱ γυναῖκες ἰδίως εἰς τοῦτο διακρίνονται καὶ εἶνε πάντοτε ἕτοιμαι νὰ ὁρμήσουν δύο ἢ περισσότεραι μαζὶ ἵνα ἁρπάσουν τὴν ριπτομένην πεντάραν ἡ ὁποία ἔτυχε νὰ κυλίσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, ὁπότε καὶ συνάπτουν κωμικωτάτας ὁμηρικὰς μάχας μεταξύ των, ἀπὸ τὰς ὁποίας αἱ ἡττώμεναι ἀποχωροῦν πάντοτε μὲ ὀλιγώτερα ἢ πρὶν μαλλιὰ καὶ μὲ γρατζουνισμένα μοῦτρα, πληροῦσαι τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἐξοχικοῦ δρόμου μὲ τὰς ἀπαισίας κατάρας των κατὰ τῆς νικητρίας, ἡ ὁποία ἀπαντᾷ μ' ἕνα εἰρωνικὸν μειδίαμα, φεῦ! εὐτυχὴς διότι ηὔξησε τὴν περιουσίαν της κατὰ μίαν πεντάραν.

Τὸν δρόμον αὐτὸν ἐπροτιμοῦσα νὰ διέρχωμαι πάντοτε ὁσάκις ἐπήγαινα εἰς περίπατον καὶ ἐκεῖθεν σχεδὸν καθημερινῶς διηρχόμην συνειθίζων νὰ ἐλεῶ τοὺς πτωχοὺς τούτους, θυσιάζων πρὸς ἐκπλήρωσιν ἑνὸς χριστιανικοῦ καθήκοντος.... μίαν δεκάραν. Καὶ εἶχον κάμῃ ἐκλογὴν εἰς τὴν ἐλεημοσύνην μου αὐτήν, διότι ἀπεστρεφόμην φοβερὰ νὰ ἐλεῶ πᾶσαν ᾗ πάντα ἐξ αὐτῶν ὁ ὁποῖος θὰ ἤρχιζεν ἀπαγγέλων ὅλους τοὺς μακαρισμοὺς ἵνα ἐλκύσῃ τὴν εὐσπλαχνίαν μου καὶ ηὐχαριστούμην ἰδιαιτέρως νὰ δίδω τὸν ὀβολόν μου εἰς μερικοὺς ἐκ τούτων οἱ ὁποῖοι, καθήμενοι ἐκεῖ ἥσυχοι, μὲ χαμηλωμένον τὸ πρόσωπον, ἄφωνοι, μόνον τὴν χεῖρα ἔχοντες τεταμένην, τίς εἶδε τίνος παρελθόντος ἐκπεσόντα μεγαλεῖα, ἐπερίμενον τὴν βοήθειαν τοῦ φιλελεήμονος διαβάτου. Ἰδίως μοῦ εἶχεν ἐπισύρει τὴν προσοχὴν εἷς ἡλικιωμένως, γλυκείας μορφῆς, χωλός, εὐπρεπῶς πάντοτε ἐνδεδυμένος καὶ σοβαρότατος τὸν ὁποῖον εἶχα συνειθίσῃ — καὶ μ' εἶχε καὶ αὐτὸς συνειθίσῃ — νὰ τῷ ἀφίνω ὅταν ἐπερνοῦσα ἀπὸ ἓν εἰκοσάλεπτον. Δὲν ἐκινοῦσεν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν εἶκτον καὶ τὴν ἐλεεινολογίαν παντὸς ὅστις τὸν ἔβλεπε διότι διέφερε τῶν ἄλλων ρακενδύτων πτωχῶν, ἀλλὰ μᾶλλον προεκάλει ἐν αἴσθημα συμπαθείας τὸ ὁποῖον ἠγείρετο μέτα μου προσβλέπων ἕνα τῆς τύχης θῦμα ὑπερήφανον ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐξουθενώσει του.

Ἀλλὰ μετὰ καιρὸν παρετήρησα ὅτι καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ὁ ἄνθρωπός μου ἔλειπεν ἀπὸ ἐκεῖ τακτικῶς, τοῦτο δὲ δὲν εὕξευρα ποῦ ν' ἀποδώσω ἀφοῦ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτὰς οἱ ἐπαῖται ὅλοι ἐκεῖ συνῆγον περισσότερα χρήματα ἢ τὰς καθημερινάς.

Τοσοῦτον μοῦ ἐκίνησε τὴν περιεργιάν μου καὶ μίαν καλὴν Δευτέραν ὅτε ἐστάθην προ αὐτοῦ διὰ νὰ τὸν ἐλεήσω, ὅπως συνήθως, ἐτόλμησα νὰ τὸν ἐρωτήσω τὸ αἴτιον τῆς καθ' ἑκάστην Κυριακῆς ἐκεῖθεν ἀπουσίας του.

Ὁ συμπαθὴς πτωχός μ' ἐκύταζε μὲ ἓν βλέμμα τὸ ὁποῖον ἐνεῖχε θαυμασμὸν καὶ ἀπορίαν καὶ χαμηλόνων τοὺς ὀφθαλμοὺς μοῦ ἀπήντησε μὲ ὕφος σοβαρότητος χρηματιστοῦ.

— Ἔχω *Κυριακὴν ἀργίαν!* κύριε.

Δὲν ἐτόλμησα να τῷ ἀπαντήσω τίποτε, ἤγειρα τοὺς ὤμους μου καὶ ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου σκεπτόμενος νὰ τὸν παραδώσω εἰς τὸν διαφόρους καταστηματάρχας καὶ ἐπαγγελματίας τῶν Ἀθηνῶν.

Μάρς.

ΑΜΑΡΑΝΤΑ

— *Ὅταν δύο σώματα διὰ τοῦ ἔρωτος περιπτυχθῶσιν εἰς διαιώνισίν των εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ τελῆτε ὑπὲρ τὸν ἀνεκλάλητον ἐκεῖνον ασπασμὸν σκίρτημά τι εἰς τὸ ἄπειρον τῶν ἀστέρων μυστήριον.* *Β. Οὐγκώ.*

— *Ἡ καρδία ἔχει λογικὸν τὴν ὁποίαν ἡ λογικὴ δὲν ἀναγνωρίζει.* *Πασχάλ.*

— *Ἡ μετριοφροσύνη εἶνε διὰ τὴν ἀρετὴν ὅτι ὁ πέπλος διὰ τὴν ὡραιότητα, ἀναδείκνυσι αὐτὴν λαμπροτέραν.* *Chesterfiell.*

— *Πάντες οἱ ἄνθρωποι εἰσὶν ἀνεκτοὶ ἐκτὸς τῶν ἀνεχομένων τὰ πάντα.* *Χόρν.*

— *Ξίφος μὲν τιτρώσκει σῶμα, νοῦν δὲ λόγος.* *(Ἑλληνικὸν λόγιον.)*

ΑΠΟ ΤΗΣ ΤΡΙΚΥΜΙΕΣ

Ἡ ἀγάπη ποῦ στὰ στήθη μου
Σθανόμουνα γιὰ σένα,
Ποτὲ σὲ μῖσος ἄσπονδο
Ν' ἀλλάξῃ δὲν ποθῶ
Ἐμὲ θὰ τρώῃ τὸ δύστυχο,
Θὲ νὰ σπαράζῃ ἐμένα,
Μιὰ λησμονιὰ προτάκουστη
Γιὰ σένανε ζητῶ.

Λησμόνησε, λησμόνησε
Κι' ἐσὺ τὸν ἔρωτα μου·
Ρίξε κατάρα, ἀνάθεμα
Σ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ
Ποῦ σὰν ἀχτίδα ἐφάνηκες
Λαχταριστὴ μπροστά μου
Καὶ γιὰ τὸν πλάστη, κόρη μου
Δὲ μᾶφησες ψυχή!

Κάτων.

ΕΝ ΜΙΣΟΣ

Ὁ δύστηνος ὑπνοβατῶν καθ' ἑκάστην νύκτα, ἠγείρετο καὶ κρυφίως λαμβάνων τὰ χρήματα ἐκ τοῦ ἐρμαρίου ἔθετε ταῦτα ἐντὸς σακκιδίου, ὅπερ πάλιν ἐπιμελῶς ἐναπέθετεν ἐντὸς τῆς κλιμνοσρωμνῆς του καὶ οὕτω τὴν ἑπομένην τὰ χρήματα ἐξηφανίζοντο!

Ἡ ἄπειρος πατρικὴ ἀγάπη καὶ στοργὴ πρὸς τὸν μοναχογυιόν του ὡς καὶ ὁ μέγιστος φόβος, ὃν εἶχε μήπως τοῦ ἁρπάσωσι, τοῦ κλέψωσι τὰ χρήματα, ἔκαμνε τὸν ἄμοιρον πατέρα νὰ ὑποφέρῃ τοσον!

Ὁ γέρων ἔπασχε δεινῶς.

Ὁ υἱός του ὅμως οὐδὲν τούτων ἐγνώριζε· διότι ὁ πατήρ του πάντοτε ἐλπίζων ὅτι θὰ εὑρίσκοντο τὰ χρήματα, δὲν ἤθελε νὰ τὸν λυπήσῃ.

Τέλος ὅμως Κυριακήν τινα ἀπελπισθεὶς ἐκήρυξεν ἀφορισμὸν κατὰ τοῦ κλέπτου τῶν χρημάτων του, μὴ γνωρίζων ὁ δυστυχὴς ὅτι αὐτὸν ἑαυτὸν ἀφώριζε!

III.

Αἱ ἡμέραι ἐν τούτοις παρήρχοντο ταχεῖαι καὶ ὁ υἱός του Κλεάνθης ἐπέστρεψε.

Διέρρευσαν καὶ πάλιν ἀρκεταὶ ἄνευ σπουδαιοτέρου τινός· τέλος τὴν προηγουμένην καθ' ἣν ὁ υἱός του ἔπρεπεν, ὑπείκων εἰς τοὺς τῆς πατρίδος του νόμους, ἢ νὰ ἀποδώσῃ τὸ πρὸς ἀπαλλαγὴν χρηματικὸν ποσὸν ἢ νὰ ἐνδυθῇ τὴν στρατιωτικὴν στολήν, ὁ γέρων πατήρ του κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν.

— Κλεάνθη μου, εἶπε, δὲν ἔχομεν πλέον χρήματα.

— Τί λὲς πατέρα; Ἀλλὰ τὰ χρήματα ποῦ ἐφύλασσες τί ἔγιναν;

— Μᾶς τὰ ἔκλεψαν!

— Θεέ μᾶς τὰ ἔκλεψαν;! Τί θὰ γίνω; θ' ἀναγκασθῶ νὰ ὑπάγω στρατιώτης· ἀλλὰ τὴν ἀγαπητή μου Χρυσῆ νὰ τὴν ἀφήσω;..... Πῶς δύναμαι πατέρα μου νὰ θετήσω τὴν ὑποσχεσίν μου;... Ἀλλ' οὔτε καιρὸς μᾶς μένῃ νὰ συλλέξωμεν νέα· Θεέ μου! αὔριον πρέπει ....

Τοῦ νέου τὸ στῆθος, λέγοντος ταῦτα, ἐξωγκοῦται ὑπὸ φρικώδους ἀλγηδόνος.

Ἡ καρδία του πόλει σφοδρῶς καὶ ὁ δυστυχὴς μετὰ δυσκολίας ἀναπνέει.

— Πατέρα, τέλος δακρύων καὶ διακοπτόμενος εἶπε, θὰ φύγω αὔριον, θὰ φύγω νὰ πάω στρατιώτης καὶ νὰ πῇς τῆς Χρυσῆς νὰ μένῃ πιστὴ στὴν ἀγάπη μας καὶ ὁ Κλεάνθης δὲν τὴν λησμονεῖ· ὁ Κλεάνθης δὲν θαρρήσῃ ... Ὄχι δὲν θέλω νὰ τὴν ἰδῶ ἐγώ .....

IV.

Τὸ μικρὸν δωμάτιον τοῦ ἱερέως τὸ μᾶλλον πρὸς κελίον ὁμοιάζον φωτίζεται ὑπὸ μικρᾶς λυχνίας καιούσης πρὸ εἰκόνος.

Ὁ Γέρων κοιμᾶται.

Ὁ Κλεάνθης ἀγρυπνεῖ.

Σκέπτεται, βασανίζει τὸν ἑαυτόν του θέλων νὰ εὕρῃ τρόπον δι' οὗ καὶ τὴν ὑποχρέωσίν του πρὸς τὴν πατρίδα νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ τὴν ὑπόσχεσίν του νὰ μὴ ἀθετήσῃ.

Μάτην ὅμως.

Τὰ χρήματα ἀπωλέσθησαν, ἄλλα δὲν δύναται νὰ εὕρῃ, ὀλίγα μόνον εἶχε, ταῦτα ὅμως δὲν ἀρκοῦσι. Τὴν ἑπομένην θὰ ἐγίνετο στρατιώτης καὶ τὴν Χρυσῆν του θὰ τὴν ἄφινε!

Ἀλλ' αὕρνης ὁ πατήρ του ἐγείρεται περενόμενος σιγὰ, σιγὰ πρὸς τὸ ἐρμάριον. Ὁ Κλεάνθης κατέσχε τὴν ἀναπνοήν του. Ὁ γέρων πλησιάζει πρὸς τὸ ἐρμάριον· ἦχος δέ τις μεταλλικὸς ἔκαμε τὸν Κλεάνθην ὀλίγον ν' ἀνατειναχθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης του.

— Ἰδοὺ ὁ κλέπτης διενοήθη.

Ὁ γέρων λαβὼν τὰ χρήματα ἐκεῖθεν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κλίνην του καὶ μετ' ἐπιτηδειότητος κλέπτου ἔθηκε ταῦτα ὑπὸ τὴν κλινοστρωμνήν του.

Ὁ Κλεάνθης, τοῦ ὁποίου ἐκ τοῦ νυκτερινοῦ τούτου συμβάντος ἡ νοσοῦσα φαντασία ἐξήφθη, καὶ δι' ἧς τοσαύτα πολυτελῆ μέγαρα ἐφαντάζετο ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔθετε τὴν Χρυσῆν του, καὶ ἑαυτὸν, ἐτράπη εἰς ἀπαισίους κατὰ τοῦ πατρός του συλλογισμούς.

— Ἀ κακοῦργος πατὴρ ἐσκέπτετο εὐχαριστεῖται νὰ βλέπῃ ὁ μισαρὸς τὸν υἱόν του οὕτω θανασίμως πλησσόμενον διὰ νὰ χαίρῃ....

Τὸ πᾶν μοὶ ἀπεκαλύφθη, ἐνόμιζεν ὅτι ἐκειμώμην καὶ ἠγέρθη, τώρα δὲ πίπτει εἰς τὸν τοῦ δικαίου ὕπνον! ... φρίσσω! τοιοῦτοι πατέρες εἶνε τίγρεις, φονεῖς τῶν τέκνων των, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν ... Καὶ βεβαίως ὁ Κλεάνθης θὰ προεβαίνεν εἴς τι σκληρότερον, ἀπαισιώτερον ἂν μὴ ἑτέρα ἰδέα κατεκράτει αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης· ὁ πατήρ του ἴσως ἤθελε νὰ τοῦ ἐμφανίσῃ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀπροσδοκήτως τὰ χρήματα διὰ νὰ τὸν ἐκπλήξῃ.

Ἡ ἰδέα αὕτη ἔσωσε τόσον τὸν Κλεάνθην ὅσον καὶ τὸν ἀγαθὸν ἱερέα.

Ὁ Κλεάνθης ἠγνόει ὅτι πολλοὶ τὴν νύκτα ἐγειρόμενοι πράττουσι πράγματα, ἅτινα ἐγρηγοροῦντες δὲν ἐνθυμοῦνται.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

ΧΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Σὰν βλέπω τὴν πανσέληνο
ἀπ' τὰ βουνὰ νὰ βγαίνῃ
δὲν ξεύρω τί αἰσθάνομαι
σὰν κάτι νὰ μοῦ δένῃ
τὴ μαύρη μου καρδιά.

Πὲς μου γλυκὸ φεγγάρι μου
γιατὶ μελαγχολῶ;
γιατὶ ὅταν σὲ βλέπω
πές μου γιατί πονῶ;

Ἀχ! εὐτυχὴς εἶνε αὐτὸς
ποῦ μόνο αὐτὴ τὴ φύσι
Στὸν κόσμο αὐτὸ τὸ μάταιο
γνωρίζει ν' ἀγαπήσῃ.

Κέρκυρα

Ἀνδρομάχη Ἀραβαντινοῦ.

Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ

(Κατὰ Μάξιμον δ' Ἀζέλιο.)

ΕΙΣ τῶν ἐξόχων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῶν διαπρεψάντων κατὰ τὸν XIX αἰῶνα, ἱστοριογράφος, ὅστις διεκρίνετο ἐπὶ μεγάλῃ πατρδείᾳ καὶ γλαφυρότητι ὕφους, καὶ ὅστις κατέλειπε διάφορα συγγράματα, θεωρούμενα ὡς ἀριστουργήματα τῆς Ἰταλικῆς φιλολογίας γράφων περὶ δημοσιογραφίας ἐκφράζεται ὡς ἑξῆς.

Ἐὰν ἡ Δημοσιογραφία, θελήσῃ νὰ καταστῇ δύναμις, καὶ ὡς τοιαύτη νὰ θεωρῆται παρὰ πάντων, ὀφείλει νὰ γίνῃ ἑρμηνευτὴς τοῦ εὐθέως καὶ εἰλικρινοῦς παγκοσμίου αἰσθήματος, ὀφείλει ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὴν κοινὴν γνώμην, ἡσάκις αὕτη στηρίζεται ἐπὶ τοῦ δικαίου καὶ τῆς λογικῆς καὶ νὰ γνωρίζῃ συγχρόνως τίνι τρόπῳ νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν ἐάν ποτε ἐξωκείλῃ. Πρὸ παντὸς ὅμως χρεωστεῖ νὰ ὑποστηρίζῃ καὶ διεκδικῇ τὰς στοιχειώδεις ἐκείνας ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης, καὶ τῆς τιμιότητος αἵτινες εἶνε προγενέστεραι ὅλων τῶν κωδίκων καὶ εἶναι οἱ μόνοι καὶ ἀληθεῖς στρόφιγγες τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, ἄνευ τῶν ὁποίων καταποντίζεται εἰς τὸ χάος.

Τότε μάλιστα, ὁ λόγος της ἔσεται πανίσχυρος ἐπὶ τῆς γῆς, οἱ ἄνθρωποι θέλουσιν εὕρῃ αὐτὴν εὐεργετικὴν καὶ θέλουσιν, ὅλαις δυνάμεσιν ἀντιπαραταχθῇ καθ' οἱουδήποτε, ὅστις ἤθελε πειραθῇ νὰ τὴν καταβάλῃ.

Πειραιεύς **Ἐδουάρδος.**

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΥΑΚΙΝΘΟΥΣ ΜΟΥ

Ξύπνα.

Ξύπνα τ' ἀστέρια πρὶν οὐνστοῦν,
Ἡ αὐγοῦλα πρὶν ἀχνίσῃ,
Καὶ πρόβαλε 'σὰν ὄνειρο
Στὴν κοιμισμένη φύση.

Ξύπνα! δειλιάζω μόνος μου
Στὸ μακρισμένο δρόμο,
Ξύπνα νὰ γύρῃς ἀπαλὰ
Στὸν κουρασμένο μου ὦμο.

Ξύπνα κι' ἡ ὥρα βιάζει μας
Νὰ φύγουμε νὰ πᾶμε,
Ἐκεῖ ποῦ ὀνειρευτήκαμε,
Ἐκεῖ ποῦ λαχταρᾶμε.

Νὰ βροῦμεν ἄλλο ἀπέραντο...
Νὰ βροῦμεν ἄλλη κτίση!
Ξύπνα τ' ἀστέρια πρὶν οὐνστοῦν,
Ἡ αὐγοῦλα πρὶν ἀρχίσῃ.

Γεώργιος Α. Ἀσημάκης

Η ΘΥΣΙΑ

(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΗΜΕΡΑ ἔκλινεν εἰς τὸ πλῆρες μαγείας καλλωπιστήριον τὸ κεκοσμημένον θαυμασίως διὰ διαφόρων ἀνθέων ἐκτάκτου ὡραιότητος, ὅτε διὰ μέσου τῶν ἐπιχαρίτως πεποικιλμένων καὶ πολυτίμων παραπετασμάτων ἡ κόμησσα Γεωργίνη διέκρινεν ἀφικνούμενον τὸν ἀγγλικὸν δίφρον τοῦ Ρενὲ δὲ Μιρέιλ. Καὶ ἐὰν δὲν τὸν ἔβλεπεν, ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἀνεγνώριζεν ἀπὸ τὸν ταχὺν τριποδισμὸν τῶν ἵππων των καὶ τὸν τρόπον δι' οὗ ἐσταμάτα ἀποτόμως πρὸ τοῦ πεζοδρομίου τοῦ μεγάρου της.

Ὁ κώδων, ἄγγελος ἐπισκέπτου, ἤχησε καὶ ἡ κόμησσα ὠχρὰ μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν ἀνέμενε τὴν εἴσοδον τοῦ θαλαμηπόλου ὅστις ἐντὸς ὀλίγου θὰ τῇ παρουσίαζε τὸ ἐπισκεπτήριον ἐκείνου ὃν ἐλάτρευεν.

Εἶχε συναντήσει τὸν Ρενὲ τὸ πρῶτον παρὰ τοῖς Σανδεβὰλ καὶ πρὶν ἢ τῇ τὸν παρουσιάσουσιν αἰσθημά τι ἄγνωστον τὴν ἔφερε πρὸς αὐτὸν διὰ δυνάμεως περιέργου καὶ ἀκαταμαχήτου.

Ὑψηλὸς, μὲ ὀφθαλμοὺς κυανοῦς, μὲ εὐρεῖς ὤμους, ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ὁ Ρενὲ ἤρεσκε περισσότερον διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν ἰδιοφυΐαν ἥτις τὸν διέκρινεν. Ἐκείνη ἠρίθμει τότε 27 Μαΐους, μὲ τὸ νεαρὸν δὲ τῆς ἡλικίας της συνεδυάζε σπανίαν καλονήν.

Ἀτυχήσασα εἰς τὸν πρῶτον γάμον της μετὰ τοῦ κόμητος Ρεμποβὰλ ὅστις ἠρέσκετο μᾶλλον νὰ ἀσχολῆται περὶ ἄλλα παρὰ νὰ σκέπτηται τὴν γυναῖκά του, ἠσθάνετο ὅτι ὁ ἔρως της πρὸς τὸν νεώτερον αὐτῆς Ρενὲ θὰ ἦτο εὐτυχέστερος τοῦ πρώτου.

Τὸν ἐλάτρευεν.

Ἐκεῖνος ὅταν ἦτο πλησίον της, παρὰ τὸ πλευρόν της σχεδὸν γονυπετὴς πρὸ τῶν ποδῶν της, κρατῶν τὰς χεῖράς της ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του, τῆς ἔψαλλε συγκεκινημένος τὸν ἔρωτά του, καὶ μὲ λογους γεμάτους ἀπὸ ἀγάπην ἤθελε νὰ τῆς μεταδώσῃ τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτός του, τὴν λατρείαν του. Ἐκείνη δὲ ἤκουεν, ἐγκαταλείπουσα περιπαθῶς τὰς χεῖράς της ἐντὸς τῶν χειρῶν τοῦ νεαροῦ ἐραστοῦ της, μὲ ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους καὶ φερομένη ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰς τὸ πέλαγος τῆς εὐτυχίας ἤκουε τὴν φωνὴν ἐκείνην ἥτις ὡς γλυκεία μελῳδία ἔπλητε τὴν ἀκοήν της καὶ τῇ ἐπροξένει ἡδονικοὺς καὶ ἀγνώστους δι' αὐτὴν ἕως τότε παλμούς.

Ἠγαπῶντο πρὸ τετραετίας χωρὶς τὸ ἐλάχιστον νέφος νὰ ταράξῃ τὴν εὐτυχίαν των.

Συνηντῶντο καθ' ἑκάστην· πότε ἐν τῷ μεγάρῳ της καὶ πότε ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ ὑποκόμητος.

Παρ' αὐτῇ αἱ συνεντεύξεις των διεκόπτοντο συχνότατα ὑπὸ τῆς ἀφίξεως τῆς Σωσάννης δὲ Ρεμποβὰλ, ἀνεψιᾶς τοῦ συζύγου της, ὀρφανῆς, ἣν ὁ κόμης δὲ Ρεμποβὰλ εἶχεν υἱοθετήσῃ πρὸ τοῦ θανάτου του.

Ἡ Σωσάννη ἦγε τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἦτο ἐξαισίως ὡραία καὶ ἐθαυμάζετο ὑπὸ

πάντων οἵτινες ἠτύχησαν νὰ τὴν γνωρίσωσι. Πολλάκις ἐζητήθη εἰς γάμον, ἀλλὰ πάντοτε ἠρνεῖτο χωρὶς νὰ ἐκθέτῃ τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεώς της....

Κατὰ τὴν χορευτικὴν ἑσπερίδα ἣν εἶχε δώσει ἡ Πριγκήπισσα Καστελμὰρ, γεγονὸς ἀπροσδόκητον ἔπληξε καιρίως τὴν καρδίαν τῆς κομμήσσης Γεωργίνης.

Ἡ Γεωργίνη ἐκ τοῦ καλλωπιστηρίου ὅπου ἀναπαύετο καθ' ἣν στιγμὴν ἐξετελεῖτο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἓν Γαλλικὸν βάλς, διέκρινε τὸν κ. δὲ Μιρέϊλ χορεύοντα μετὰ τῆς Σωσάννης. Ἡ κόρη ἀφίετο περιπαθῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ὑποκόμητος. Προαίσθημα ὡς λεπὶς ἐγχειριδίου διεπέρασε τὴν καρδίαν τῆς νεαρᾶς γυναικός. Ἄραγε τὴν ἀγαπᾷ, διελογίζετο.

Ἓν βλέμμα τῆς Δεσποινίδος Ρεμποβὸλ ὑπῆρξε δι' αὐτὴν ἀκτὶς φωτός. Τοὺς παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν της, ὅτε αἴφνης τοὺς εἶδε διευθυνομένους εἰς τὸ θερμοκήπιον τὸ ὁποῖον ἦτο ἔρημον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἡ κόμησσα ὑποπτεύσασα ἐρωτικὴν συνέντευξιν τοὺς παρηκολούθησεν, ἐκρύβη ὄπισθεν πυκνοῦ φυλλώματος καὶ ἀνέμενεν. Ἐκεῖνοι εἰσῆλθον ἀνύποπτοι ὁμιλοῦντες ὑψηλῇ τῇ φωνῇ· ὁ Ρενὲ ἦτο ὠχρός. Ἡ Γεωργίνη ἤκουεν ἀσθμαίνουσα.

— Ποῖος ; ἠρώτα ὁ νεανίας διὰ φωνῆς τρεμούσης· δύνασθε νὰ μοὶ τὸν ὑνομάσητε ;

— Ὁ κ. δὲ Σερβιὲρ, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ κόρη.

Τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα ἀξιωματικοῦ τινὸς τοῦ ναυτικοῦ ζητήσαντος εἰς γάμον τὴν Σωσάννην.

Ὁ Ρενὲ ἅμα τῷ ἀκούσματι ὠχρίασε περισσότερον.

— Δὲν θὰ δεχθῆτε ! ἀνεφώνησε γονυπετὴς πρὸ αὐτῆς καὶ ὑψῶν ἀπελπιστικῶς τὰς χεῖρας.

Ἡ Γεωργίνη εἶδε τὴν Σωάννην ἥτις ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν μὲ ἀνοικτὰς τὰς χεῖρας καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη λέγουσα

— Ὄχι ! ὤ ! ὄχι !, ἀφ' οὗ δὲν τὸ θέλετε!

— Ἀλλά.... ἀπήντησεν ὁ κ. δὲ Μιρέϊλ αἰφνηδίως μεταβληθεὶς, δὲν ἔχω τίποτε νὰ θελήσω,.... Σᾶς ζητῶ συγγνώμην.... ἤμην ὀλίγον γελοῖος.

Καὶ θέσας τὴν χεῖρα της ὑπὸ τὸν βραχίονά του τὴν ὡδήγησεν ἐκ νέου ἐν μέσῳ τοῦ χοροῦ.

* * *

— Ὁ κ. ὑποκόμης δὲ Μιρέϊλ, ἀνήγγειλεν ὁ θαλαμηπόλος.

— Εἰσαγάγετέ τον.

Ὁ νεανίας ἐπαρουσιάσθη, ἠσπάσθη τὴν προτεινομένην αὐτῷ χεῖρα καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς κομήσσης.

— Ἄ ! πολὺ καλῶς ἐπράξατε νὰ ἔλθητε ἐνωρὶς, εἶπεν αὕτη.

— Εἶναι ἡ ἡμέρα Σας σήμερον ἀπήντησεν ὁ ὑποκόμης, καὶ ἐπεθύμουν νὰ Σᾶς ἴδω πρὸ τῶν ἄλλων ἐπισκεπτῶν Σας. Μήπως ἔσφαλλον ;

— Ὄχι βεβαίως !

Ἄνευ δὲ δισταγμοῦ τῷ εἶπε

—Καλῶς ἐπράξατε διότι ἔχω νὰ Σᾶς ὁμιλήσω περὶ λίαν σοβαρῶν πραγμάτων.

Παρατηροῦσα δὲ αὐτὸν μετὰ προσοχῆς προσέθηκε.

— Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἔλθω αὔριον παρ' ὑμῖν κ. Ὑποκόμη ὡς Σᾶς ὑπεσχέθην.

Μετ' ἐκπλήξεως δὲ παρετήρησεν ὅτι ὁ κ. δὲ Μιρέϊλ δὲν ἐταράχθη,

— Ἄ ! εἶπε μόνον, τότε πότε θὰ ἔλθητε ;

— Δὲν γνωρίζω ἀπήντησεν ἐκείνη ἀφελῶς ἴσως τὸ Σάββατον ἢ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆ προσεχοῦς ἑβδομάδος.... ἢ ....

—Ἢ ποτὲ πλέον εἶπεν ὁ κ. δὲ Μιρέϊλ, παρατηρῶν ἀσκαρδαμικτεὶ τὴν κόμησσαν.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΩΝ

Ἡ ἔλλειψις αἰσθήματος ἀποξηραίνει τὴν καρδίαν ἡ ἔλλειψις ὕδατος τὰ ἄνθη.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ν. Βοναπάρτου.)

Ἀγάπα τὰ ἄνθη διότι ταῦτα εἶνε τὸ σιωπηλὸν καὶ ἄγραφον εὐαγγέλιον τῆς φύσεως.

(Ἐκ τῶν τῆς Αἱμασσούσης καρδίας.)

Ὁ Θεὸς πλάσας τὴν γυναῖκα ἔπαυσε τοῦ νὰ δημιουργῇ ἵνα μὴ ὑποπέσῃ καὶ εἰς ἕτερον λάθος.

(Ἐκ τῶν τῆς Ροζαλίας δὲ Λουσερόλ.)

Ἐὰν αἱ γυναῖκες μεριμνῶσι τόσον περὶ τῆς ἰδίας καλλονῆς πταίουσιν οἱ ἄνδρες, οἵτινες ταύτην ἰδίως ἀγαπῶσιν.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀρώματος Ὑακύνθου.)

Ἡ γυνὴ εἶνε ἄνθος καὶ ὁ ἔρως ἡ ὀσμή της.

(Ἐκ τῶν τῆς Ἀρτέμιδος δὲ Μεριδόρ.)

Μὴ πιστεύῃς ὅτι θ' ἀγαπήσῃς ἰσοβίως καὶ ἐὰν τοῦτο συνέβαινε ἡ γῆ θὰ ἦτο φωτεινοτέρα τοῦ ἡλίου καὶ θὰ εἴχομεν ρόδα τὸν χειμῶνα.

(Ἐκ τῶν τῆς Ρωμαντικῆς Καρδίας.)

ΓΕΛΩΤΕΣ

Ἐν τῷ μελοδράματι.

Ἐπαρχιώτης τίς πρώτην φορὰν παρευρεθεὶς εἰς μελόδραμα καὶ ἀκούων ᾆσμα τί τοῦ χοροῦ λέγει πρὸς τὸν συντροφόν του.

— Τοὺς ἀχρείους ! ᾄδουσιν ὅλοι ὁμοῦ διὰ νὰ τελειώσουν γρηγορώτερα !

—

Ἐν τῷ σχολείῳ.

Δ ι δ ά σ κ α λ ο ς. Εἰπέ μου, σὺ, ἕνα σύνδεσμον.

Μ α θ η τ ή ς. (Μετά τινα σκέψιν) ὁ σύνδεσμος τῶν ἐμπορουπαλλήλων δάσκαλε.

(Ἐστάλη ὑπὸ Miss Nevil.)

—

Ἐπιείκεια καὶ ὀρθὸς λόγος.

Τὰ δικαστήρια ἐπὶ Καποδιστρίου παρηγγέλθησαν νὰ προστρέχωσι εἰς τοὺς νόμους τῶν Βυζαντιακῶν αὐτοκρατόρων, τὸν Ἁρμενόπουλον, τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τὴν ἐπιείκειαν.

Δικαστής τις τοῦ Προτοκλήτου δικαστηρίου ἔγραφεν ἐπὶ τούτου εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης γραμματέα.

«Ἁρμενόπουλον μὲν καὶ ἀπάνθισμα τῶν ἐγγληματικῶν νόμων εὑρὼν ἠγόρασα ἐ π ε ί κ ε ι α ν ὅμως καὶ ὀ ρ θ ὸ ν λ ό γ ο ν εἰ καὶ ἠρεύνησα ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα δὲν εὗρον.»

ΣΦΙΓΞ ΚΑΙ ΟΙΔΙΠΟΔΕΣ

Λύσεις

1ου. Πετραχῆλι.

Ὀρθῶς ἀπήντησαν οἱ ἑξῆς. Φαληρικὴ ἀκτή, Πληγεῖσα καρδία, Ἀνθοφόρον κάκιστον, Ἄγγελος τοῦ Ἔρως, Εὐτυχὴς θνητή, Ν. Βοναπάρτης, Λόρδος Βύρων, Ψαροποῦλα, Ρωμαντικὴ καρδία, Miss Nevil, Γλυκῶπις Ἀθηνᾶ, Πρίγκηψ Τζάλμας, Ἀπογοητευμένος, Ἀπ. ἐλπὶς, Σ. καρδία, Ἀν. Πατησίων, Μαρκέλλα, Ξ. Βασίλισσα, Τοξότις, Ὠκ. ὀμίχλη, Ρ. δὲ Λουσερὸλ, Λ. δὲ Λωτὲρ, Μία Γαλλὶς καὶ Ρ. Χούτμαρ.

Βραβεύεται δὲ ἡ Εὐτυχὴς θνητή.

Ἐν ΦΑίαξ-ΥΜηττος-ΛΟυκιανὸς-ΛΙβιος ΙΝάρως-ΣΗμαχίδαι.

Ὀρθῶς ἀπήντησε μόνον ἡ Ρεβερτίνη Χούτμαρ ἥτις καὶ βραβεύεται.

Σημ. Οἱ βραβευθέντες κατὰ τὸ προηγούμενον φύλλον εἶνε· ἡ Ἐλπιδοφόρος Ἀρσακειὰς καὶ τὸ Θῦμα Εἱμαρμένης.

Προτεινόμενα

Ἡ Ρωμαντικὴ καρδία προτείνει τὸ ἑξῆς αἴνιγμα

Δύο συλλαβαὶ μ' ἀποτελοῦν
καὶ ὅτι εἶμαι ἐκδηλοῦν.
Εὑρίσκομαι στὸ ἀχανὲς
καὶ τὴν ἡμέραν ἀφανές.
Ὡς ὁδηγὸν μὲ ἔχεις
τὴν νύκτα ὅταν τρέχεις.

Βγάλε τὸν τραχηλόν μου
καὶ ἄφες τὸν λαιμόν μου
καὶ θὰ ἰδῇς μεταβολὴν
χωρὶς καμμιὰν ἀναβολὴν
νὰ εἶμαι εἷς τῶν ἀδελφῶν
τῶν δώδεκα πατριαρχῶν.

Μεταβολὴν δὲ πάλιν
θέλεις νὰ κάμεις ἄλλην ;
πέταξον τὸν λαιμόν μου
καὶ τὸ ὑπολοιπόν μου
θὰ μείνῃ ἓν στοιχεῖον
ποῦ συντηρεῖ τὸν βίον

Εἰς τὸν λύτην δοθήσονται αἱ λυρικαὶ ποιήσεις τῆς Αἱμ. Κούρτελη.

ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν· ἡ Φαλ. ἀκτὴ μὲ τὴν Ρωμ. καρδίαν καὶ Μαρμαίροντα ἀστέρα· τὸ Ἀνθοφόρον κάκιστρον μὲ τὴν Ρωμαν. καρδίαν καὶ Πρίγ. Τζάλμας· ὁ Ν. Βοναπάρτης μὲ τὴν Ρ. Χούτμας, Νεοσίδαν τοῦ Γιαλοῦ, Μ. Λέκαν, Ἑλληνικὴν ψυχήν, Ροδεδάκτυλον Ἠὼ, Ἐρεβώδη νύκτα, Σελησολάριδα, Μποέμ, καὶ Ρωμανικὴν Μπερέτα· ἡ Μαρκέλλα μὲ τὸν Ν. Χαλιούλιαν καὶ Μ. Οἰκονόμου· ἡ Φυλλὶς μὲ τὸν Κραϋστίκερ, Ὑάκινθον, Κατακτητὴν καρδιῶν, Μαρμαίροντα ἀστέρα καὶ Ἄγγελον τοῦ ἔαρος· ἡ Ψαροπούλα μὲ τὴν Ρωμαντικὴν καρδίαν καὶ Φαλ. Ἀκτήν· ἡ Ρωμαντικὴ καρδία μὲ τὴν Ρ. δὲ Λουσερόλ, Φ. ἀκτὴν, Μποέμ, Ρόβερτον Χούτμαρ, Ἐλπιδοφόρον Ἀρσακειάδα, Ψαροπούλα καὶ Ποιητικὴν Τραγιάσκαν· ἡ Γλυκοῶπις Ἀθηνᾶ μὲ τὴν Ξανθὴν Βασίλισσαν, Ὑάκινθον, Πριγκίπησσαν Βαλερίαν καὶ Παπαρούνα· ὁ Ρόβ. Χούτμαρ μὲ τὴν Μ. ἀκρογιαλιὰ, Ψαροπούλαν, Ἐρῶσ. νεάνιδα, Ξανθὴν Βασίλισσαν, Φ. ἀκτὴν, Ἐραστέχνιδα, καὶ Πριγκίπησα Βαλερίαν (δι' ἑνὸς καὶ μόνου τεύχους) ἡ Ρόβερτίνη Χούτμαρ μὲ τὸν Ρόβερτον Χούτμαρ διὰ 20 τευχῶν· ὁ Π. Τζάλμας μὲ τὴν Μ. ἀκρογιαλιὰ, Ψαροπούλαν, Ἐρῶσαν νεάνιδα, Ξ. Βασίλισσαν, Τρελλούλαν, Ἀφ. Καρδίαν, Μαρμαρυγὴν ἀστέρος, Ρόβερτίνην Χούτμαρ, Πριγ. Βαλερίαν, Μοσσωτίδα καὶ Αἷμασ. καρδίαν· ἡ Ποιητ. Τραγιάσκα μὲ τὸν Αἶνον (διὰ 15 τευχῶν).

Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες εἰς τὴν ἀπάντησιν μικρομηνυμάτων ὅπως σπεύσωσι ν' ἀπαντήσωσι· καθ' ὅσον πλεῖστα ὅσα παράπονα ἔχει ἡ Διεύθυνσις ἐκ μέρους τῶν ἐχόντων νὰ λάβωσι τοιαῦτα καὶ θ' ἀναγκασθῇ νὰ δημοσιεύσῃ πράγματα ἐναντίον τῆς θελήσεώς της.

Πάντα τὰ μικρομηνύματα τὰ θεωρούμενα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως ἐπιλήψιμα λόγῳ ἐκφράσεως καὶ ὕφους ῥίπτονται ἐν τοῖς ἀχρήστοις.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ οἱ μὴ πληρώσαντες εἰσέτι τὴν συνδρομήν των ὅπως ἀποστείλωσιν αὐτὴν ἵνα μὴ ἐπανέλθωμεν ἐφ' ἑνὸς ἑκάστου ὀνομαστικῶς.

Περιοδικὸν «Νέον Ἕσπερον» Πειραιᾶ. Δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συγχαρῶμεν τοὺς ἀξιοτίμους διευθυντάς σου οἵτινες δὲν ἐδίσταζαν νὰ καταβάλωσι οὐκ ὀλίγον χρῆμα καὶ πᾶσαν αὐτῶν τὴν ἐνεργητικότητα μεθ' ἧς διακρίνονται ὅπως σὲ καταστήσωσιν ἀληθὲς ἐντρύφημα καὶ φιλότεχνον ἐγκόλπιον παντὸς γνώστου τοῦ καλοῦ· ἡ «Φυλλὶς» ἀσμένως χαιρετᾷ τὴν ἔκδοσίν σου καὶ σοὶ εὔχεται πάντοτε νὰ ἦσαι τηλαυγὴς ὡς ἀ ἑστιλες. — Φιλομαθῆ Πάτρας. Αἱ ἐρωτήσεις σας ἀπ' ἐναντίας μᾶς εὐχαριστοῦσι καὶ ἀπαντῶμεν ἐφ' ὅσον δυνάμεθα. Τὸ φωταέριον ἀνεκαλύφθη ὑπὸ Φιλίππου Λεβῶν ὡς ἑξῆς· θέτας οὗτος φάλην μετὰ πριονισμάτων ἐπὶ πυρᾶς παρετήρησεν ὅτι ὁ ἐξερχόμενος καπνὸς ἐσχόμενος εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς πυρᾶς ἠνάπτετο· τοῦτο ὡδήγησεν αὐτὸν ν' ἀνεύρῃ τὸ φωταέριον ὅπερ μετ' ὀλίγον διεδόθη καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν. Κόλον εἶνε ὅταν λούεταί τις νὰ φράσσῃ τὰ ὦτα του διὰ βάμβακος· καθ' ὅσον παρετηρήθη ὅτι οἱ μὴ φράσσοντες αὐτὰ ὑπόκειται εἰς ὠτίτιδα. — Χ. Λυκάδου Ἐνταῦθα. Φύλλα ἐστάλησαν ταχυδρομικῶς· ἐλάβατε; — Miss Nevil Λεβαδείαν. ὁ Αἴας Τελαμωνιάδης δὲν ἀνταλλάσσει μεθ' ὑμῶν καθ' ὅσον ἔχετε μικρομηνύματα αὐτοῦ ἐξ ἄλλου περιοδικοῦ. — Ρωμ. καρδίαν. Ἐνταῦθα. Ὁ Γ. Μπιλλὼ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἀνταλλάσσει μὲ οὐδένα. Σ. Οἰκονόμου. Ἐνταῦθα. Παρακαλεῖσθε νὰ διέλθητε τῶν γραφείων μας. Ἴδατε τὸν φύλλο. — Γ. Γεωργακόπουλον Παρισίους. Συνδρομή σας ἐλήφθη Εὐχαριστοῦμεν. — Α. Κατσαούνην Φάρσαλα. Συνδρομαὶ τεσσάρων συνδρομητῶν ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν· παρακαλοῦμεν παρακινήσατε καὶ τοὺς ἑτέρους δύο ὅπως σπεύσωσι. — Ποιητικὴν Τραγιάσκαν Νεμέαν. Τί νὰ σᾶς εἴπω καὶ τί πρῶτον νὰ σᾶς ἀναφέρω περὶ τῶν ἐγχειρίων τῶν ἐκτεθέντων κατὰ τὸ Μποτάσειον· ἡ «Φυλλὶς» παρευρεθεῖσα κυριολεκτικῶς ἐμαγεύθη ἀπὸ τὴν πρόοδον τῶν συνδρομητριῶν της· ἤτο δι' αὐτὴν παντηγυρικὸς ὅτε διερχομένη ἔμπροσθεν τῶν ἐκτεθειμένων τὰ μᾶλλον κινοῦντα τὸν θαυμασμόν της, ἦταν ἔγκα συνδρομητριῶν της· ἤθελε μάλιστα νὰ καταχωρήσῃ τὰς ἐπ' αὐτῶν ἰδέας της ἀλλὰ φοβεῖται μήπως ἐπαινοῦσα τὴν μὲν ἀδικήσῃ τὴν ἑτέραν· καθ' ὅσον πάντα ἦταν καλὰ καὶ ἡ ἐκλογὴ πολὺ δύσκολος· ὁλοψύχως ἡ «Φυλλὶς» συγχαίρει αὐτὰς καὶ καυχᾶται ὅτι ἔχει τοιαύτας ἀριστοτέχνιδας ὡς συνδρομητρίας· ὁ Ρόβερτος Χούτμαρ τόσον ἐνεθουσιάσθη ὥστε δὲν ἐδίστασε νὰ.... ἁρπάξῃ καὶ μίαν ἐμπροσθέλλαν!

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Συνιστᾶται ἐνθέρμως ὑπὸ τῆς «Φυλλίδος» τὸ λαμπρὸν περιοδικὸν «Νέος Ἕσπερος» διευθυνόμενον ὑπὸ τῶν ῥεκτῶν νέων Ἐδουάρδου Καλδεράρη καὶ Κώστα Κατσούλη· ἡ ἐτησία συνδρομὴ αὐτοῦ ὡρίσθη εἰς δραχ. 6 διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ, 7 διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ 7 χρυσᾶ φράγκα διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν Πειραιεῖ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Νέου Ἑσπέρου» ὁδὸς Πραξιτέλους 73 καὶ ἐν Ἀθήναις εἰς τὰ γραφεῖα μας.

— Ζητεῖτε μικρὸς παῖς δι' ἐμπορικὸν Κατάστημα πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

ΤΥΠΟΙΣ "ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ,, ΟΔΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ—15